

Човекът трепва, тръгва на пръсти, с лице към ковчега и спира за миг до вратата. После излиза, като затваря безшумно и отива оттатък.

— Стига си висял там! — изсъсква жената, като стиска книгата с две ръце, и го гледа с извити очи през очилата. — Виж, пасажерът иска да вечеря. Че после да сядаме и ние. . . Утре цял ден има да се трепим. . .

Скоро всички се прибират, лампите угасват, хотелът изведнаж става пуст. В черната мълчалива нощ само водопадът бучи приглушено, като че е натиснат от мрака. Отсреща, в „Бел-Вю“, свети един прозорец. После потъмнява и той.

На сутринта мъглата се е спуснала доземи и мокри всичко. Студено е. Пред портата чака селска каруца с един кон. Теодосий запалва огън в кухнята, приготвя чай за пасажера. Жената и детето, също, седат да закусят. Те, двамата с каруцаря, изпиват по шишенце коняк. Пътникът се разплаща и тръгва пешком към гарата. Жената и детето се обличат. Двамата мъже изнасят ковчега и го нагласяват в колата.